

Kotimaansivut

EUROOPAN VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN PYYNNÖSTÄ LAADITTU SANOMA

Vielä yksi tilaisuus

Vanhin Milton Camargo, Brasilia

Vyöhykeseitsenkymmen

Kolmen viime vuoden ajan minulla on ollut siunaus ja etuoikeus elää ja palvella uskollisten ja omistautuneiden jäsenten keskuudessa Euroopan vyöhykkeellä. Kun olen osallistunut konferensseihin ja kokouksiin monissa eri vaarnoissa ja piireissä eri maissa, joissa puhutaan eri kieliä ja joissa on eri kulttuureja, olen tuntenut, että Herra ojentaa kätensä tasapuolisesti kaikille lapsilleen. Herralle on olemassa vain yksi kansa. He ovat Hänen poikiaan ja tyttäriään, jotka ovat tulleet Hänen luotaan tänne maan päälle saadakseen fyysisen ruumiin, kehittääkseen uskoa ja oppiakseen elämään selestisen valtakunnan lakien mukaan, jotta he voisivat jonakin päivänä palata Isän luo ja nauttia vieläkin suuremmista siunauksista.

Tällä maanpäällisellä matkalla me kaikki kohtaamme erilaisia koettelemuksia, kokemuksia ja haasteita, jotka auttavat meitä kasvamaan. Tämä on osa taivaallisen Isämme suunnitelmaa. Abrahamin kirjassa Herra sanoo meille: ”Ja koettelemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä” (Abr. 3:25). Monta kertaa matkallamme elämän halki me harhaudumme polulta, jota Herra haluaisi meidän kulkevan, ja meidän on korjattava suuntaamme. Ajattelemme usein, että me ansaitsemme toisen tilaisuuden, vielä yhden mahdollisuuden. Loppujen lopuksi, ajattelemme: ”En minä niin huono ole! Käyn kirkossa, teen työtä elättääkseni perheeni, ja niinpä ansaitsen vielä yhden tilaisuuden, vielä yhden mahdollisuuden.”

Todellisuudessa olen havainnut, että Jumala on kärsivällinen meitä kohtaan, ja tämä siksi, koska Hän todella uskoo, että me voimme edistyä. Hän rakastaa meitä eikä luovu toivosta meidän suhteemme. Voitteko kuvitella Hänen sanovan: ”Olen pahoillani, poikani, mutta ei kannata enää! En aio antaa sinulle

**Vanhin Milton
Camargo**

enää yhtään tilaisuutta. Nyt riittää.” Miltä meistä tuntuisi? Tuntisimmeko itsemme unohdetuiksi? Onneksi Herra sanoo meille: ”Sillä voiko nainen unohtaa rintalapsensa, niin ettei hän säälii kohtunsa poikaa? Kyllä, he voivat unohtaa, mutta minä en sinua unohda, oi Israelin huone. Katso, minä olen piirtänyt sinut käteni kämmeniin; sinun muurisi ovat aina minun edessäni.” (1. Nefi 21:15–16.)

Toisaalta joskus kuulemme jonkun sanovan: ”Tämä veli ei halua olla enää missään tekemisissä kirkon kanssa. On ajanhukkaa yrittää auttaa häntä. Hän on toivoton tapaus!” Toisinaan puolestaan kuulemme: ”Tämä henkilö ei ollut valmis menemään kasteelle. Se tapahtui liian nopeasti. Katsokaa nyt, hän on jo epäaktiivinen.” Ja kuulemme ihmisten jopa sanovan: ”Tuo nuori seuraa maailmallisten ystäviensä vaikutusta! Hän asettuu vaaralle alttiiksi. Kun hän lankeaa, hän kyllä katuu sitä!”

Näen kolme veljien ja sisarten ryhmää, joista tulee evankeliumissa vähemmän aktiivisia:

1. Uudet käännynnäiset, joista tulee vähemmän aktiivisia. Yleensä heidän ymmärryksensä evankeliumista on jossakin määrin rajallinen, eivätkä he ole täysin kotiutuneet seurakuntaan. He lakkaavat käymästä sunnuntaisin kirkossa kenties siksi, että heidän on vaikeaa noudattaa jotakin käskyä tai on sattunut väärinymmärrys jonkun toisen jäsenen kanssa tai ehkä jopa siksi, että he pelkäävät, että heitä pyydetään pitämään puhe sakramenttikokouksessa.

2. Pitkäaikaiset kirkon jäsenet, joilla on ongelma jonkin käskyn suhteen. Näissä tapauksissa he tuntevat häpeää tai katkeruutta ja lakkaavat käymästä kirkossa.

3. Nuoret, jotka ovat maailmallisten ystäviensä vaikutuspiirissä ja joilla samaan aikaan ei ole vahvoja ystäviä evankeliumissa. Nämä päätyvät antamaan periksi pahan vaikutukselle ja

noudattamaan ryhmän tapoja.

Olen huomannut, että olipa tilanne mikä tahansa, niin ratkaisuna on yleensä se, että herätetään jälleen henkiin kaksi kääntymystä: hengellinen kääntymys ja sosiaalinen kääntymys. Meidän hengellinen kääntymyksemme on se, mikä todellisuudessa varmistaa ja takaa kiinnittymisemme. Juuri se antaa meille voimaa pysyä lujana, tehdä parannusta, saada anteeksi ja mennä eteenpäin. Meidän pitää ravita sitä jatkuvasti tutkimalla pyhiä kirjoituksia, rukoilemalla ja nauttimalla sakramentti. Juuri siksi on tärkeää, että kun yritämme auttaa joitakuita veljiämme ja sisariamme palaamaan evankeliumin piiriin, niin muistutamme heitä niistä hengellisistä kokemuksista, joita heillä on ollut, kun he ovat olleet aktiivisia. On tärkeää rukoilla heidän kanssaan ja lukea pyhiä kirjoituksia heidän kanssaan, jotta he voivat jälleen tuntea Hengen vaikutuksen, joka käännättää heidän sydämensä.

Meidän sosiaalinen kääntymyksemme on se, mikä saa meidät tuntemaan itsemme rakasteuiksi, tarpeellisiksi ja tärkeiksi kirkon jäsenten joukossa. Sosiaalinen kääntymys edistää hengellistä kääntymystä.

Kuinka voimme auttaa vähemmän aktiivisia veljiämme ja sisariamme tulemaan täysin aktiivisiksi? Presidentti Gordon B. Hinckley muistutti meitä aina siitä, että jokainen jäsen tarvitsee ystävän. Tämä pätee sekä uusiin käännynnäisiin että niihin, jotka ovat olleet kääntyneitä monia vuosia. Paras esimerkki, mitä tiedän tästä, on eräs veli, jonka vaimo oli ollut vähemmän aktiivinen arviolta viidentoista vuoden ajan. Pyydettyään vaimoan monet kerrat lähtemään kirkkoon tämä veli päätyi siihen tulokseen, että hänen täytyi ensin saavuttaa uudelleen vaimonsa ystävyys ja rakkaus. Niinpä hän päätti viedä vaimon treffeille – joka viikko johonkin toimintaan, jossa he saattoivat nauttia yhdessäolosta. Näihin kuului elokuvissa ja teatterissa käyntejä ja jopa tanssikurssi, jolla he oppivat tanssimaan yhdessä. Useiden viikkojen aikana kaikki nämä treffit vahvistivat heidän keskinäistä rakkauttaan ja saivat sen syttymään uudelleen. Koitti päivä, jolloin vaimo viimein suostui hänen pyyntöönsä tulla ihan vain sakramenttikokoukseen

hänen kanssaan. Sakramenttikokoukset alkoivat vahvistaa vaimoa, ja pian hän päätti osallistua kaikkiin kolmeen sunnuntai kokoukseen. Samoihin aikoihin aviopari alkoi rukoilla iltaisin yhdessä, pitää perheiloja ja tutkia pyhiä kirjoituksia. Herran Henki kosketti vaimon sydäntä, jossa tapahtui jälleen kääntymys evankeliumin puoleen, ja hänen todistuksensa uusiutui.

Toisinaan yksinkertaisella ystävyyden osoituksella, sillä, että puhuu kokouksen aikana jonkun aremman jäsenen kanssa, voi olla todella myönteinen vaikutus hänen elämäänsä. He muistavat, että joku kirkossa rakastaa heitä.

Entä mitä tehdä niiden veljien ja sisarten suhteen, jotka eivät käy kokouksissa? Ilmiselvästi meidän täytyy viedä evankeliumi heidän luokseen. Meidän tulee käydä heidän luonaan, lukea heidän kanssaan jokin pyhien kirjoitusten kohta, lausua todistuksemme ja ilmaista rakkautemme. Muistan, kuinka piispana palvellessani menin käymään erään 60-vuotiaan jäsenen luona, joka oli tuore käännynnäinen. Yllätyin, kun tämä veli käynnistäni mielissään sanoi minulle: ”Miten mukava yllätys, että olet tullut käymään, piispa. En tiennyt, että piispa käy ihmisten luona!”

Eräs toinen kotiopettaja seurakunnassamme kertoi, että kun hän yritti käydä erään vähemmän aktiivisen perheen luona, häntä ei pyydetty sisään, koska talossa olivat juhlat meneillään. Siitä huolimatta ovensuussa seistessään kotiopettaja puhui vähemmän aktiivisen veljen kanssa ja pyysi häntä osallistumaan kirkon kokoukseen. Seuravana sunnuntaina tämän perheen lapset tulivat kirkkoon. Yhden yksinkertaisen ovella käynnin jälkeen!

Meidän tulee jatkaa pyrkimyksiämme auttaa vähemmän aktiivisia veljiämme ja sisariamme, ”sillä sellaisia teidän tulee edelleen palvella; sillä kukaties he vielä palaavat ja tekevät parannuksen ja tulevat minun luokseni täysin vilpittömin sydämin, ja minä parannan heidät; ja te olette keinona pelastuksen tuomisessa heille” (3. Nefi 18:32).

Toisaalta taas se, että emme käy tämän veljen tai tuon sisaren luona, olisi samaa kuin jos jättäisimme heidät ja veisimme heiltä tilaisuuden yrittää

uudelleen. Niin monimutkainen kuin tilanne saattaakin olla, hän on silti Jumalan hyvä poika tai tytär, jonka on tarpeen käyttää parhaalla mahdollisella tavalla hyödykseen Kristuksen sovitus.

Jos me uskomme, että me ansaitsemme vielä yhden tilaisuuden, koska loppujen lopuksi ”emme me niin huonoja ole”, meidän tulee muistaa, etteivät meidän vähemmän aktiiviset veljemme ja sisaremmekaan ole ”niin huonoja” ja hekin ansaitsevat vielä yhden tilaisuuden ja vielä yhden tilaisuuden ja vielä yhden tilaisuuden. ”Mutta minä en sinua unohda, oi Israelin huone. Katso, minä olen piirtänyt sinut kätteni kämmeniin.” (1. Nefi 21:15–16.) ■

LEMPIKOHTANI PYHISSÄ KIRJOITUKSISSA 1. Nefi, luku 8

Asko Felin, Espoon 1. seurakunta

Pyhdän mielelläni asuntolani avustajia – silloin kun heillä on aikaa – lukemaan minulle Lehin unen 1. Nefin kirjan luvusta 8.

Rautakaide antaa turvallisuuden tunteen ja tulee melkein aina mieleeni, kun joku lukee lainauksia pyhistä kirjoituksista. On totta, että Herra on sisällyttänyt kirjoituksiin valtaisan määrän ohjeita meille aivan jokapäiväisiä tilanteita varten: ei liene mitään, mihin ei voisi jotain pyhien kirjoitusten kohtaa soveltaa ja mikä ei tulisi sen kautta ratkaistuksi. Mutta sitäkin suurempi lienee itse puu, jonka Lehi näki ja jonka hedelmät olivat niin suloisia ja tavoiteltavia. Ja mikseivät olisi olleet, koska puu oli vertauskuvana Jumalan rakkaudesta meitä Hänen lapsiaan kohtaan. Jumalan

Asko Felin

rakkaus on se yksi asia, joka antaa minulle rohkeutta elää ja tarpoa omalla tavallani eteenpäin täällä murheen laaksossa. Tiedän, että meillä on rakastava taivaallinen Isä, jonka ainoana ja ylevänä tavoitteena on saada meidät kaikki kunniallisesti ja turvalisesti takaisin kotiin Hänen tykönsä. Mikä ihana tavoite; mikä ihana ajatus. ■

PAIKALLISIA UUTISIA

Kunnes taasen kohdataan

Melvin ja Anne Luthy

Vain harvoja Suomessa aiemmin palvelleita lähetyssaarnaajia on siunattu mahdollisuudella palata uudelleen Suomeen palvelemaan, uudistamaan ystävyssiteitä ja näkemään, kuinka niitä, jotka he tunsivat aikaisemmin, on siunattu evankeliumin piirissä.

Melvin Luthy palveli Helsingin temppelin johtajana ja Anne Luthy temppelin emäntänä lokakuusta 2006 lokakuuhun 2009.

Meillä on ollut tämä tilaisuus kahdesti. Joku saattaa kysyä: Miten te olette ansainneet sellaisen siunauksen? Vastaus on: Me emme tiedä.

Kuningas Benjamin muistuttaa meitä siitä, kuinka palveluksemme määrästä huolimatta meidän siunauksemme ovat suuremmat kuin se, mitä me konsanaan olemme tehneet. Me olemme kiitollisia Herran armosta ja lempeydestä, kun Hän on luottanut meihin ja antanut meille mahdollisuuden palvella rakastavien ja ihanien ihmisten kanssa Hänen huoneessaan. Hän on sanonut: ”Tämä sama yhteisyys, joka vallitsee meidän keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme siellä, mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus” (OL 130:2). Me pidämme tuosta ajatuksesta. Tempelissä palveleminen antaa pienen pilkahduksen siitä, mitä se voi olla.

On ollut ihanaa olla teidän kanssanne nämä vuodet, ja tulevaisuus näyttää lupaavalta. Kiitos rakkautestanne ja tuestanne. Kunnes taasen kohdataan. ■

Tempauksella tukea veteraaneille

Suvi Peltola, Oulun seurakunta

Lokakuun ensimmäisenä viikonvaihteena saattoi Oulun keskustassa törmätä joukkoon siniseen, veteraaniristillä koristettuun liiviin sonnustautuneita nuoria. Käsissään he kantoivat niin ikään veteraanitunnuksella varustettuja keräyslippaita, ja kasvoillaan iloisia ilmeitä. Ja mikseivät olisi, saivathan he auttaa ja tehdä hyvää!

”Palvelemisesta tulee hyvä mieli”, hymyilee keräystä Rotuaarilla suorittanut Niina Airaksinen. Hänen mukaansa lipaskeräys oli osa Myöhempien

Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon Oulun seurakunnan nuorten aikuisten tapahtumaa. Kahden päivän aikana parikymppiset nuoret viettivät aikaa yhdessä muun muassa keilaamalla, kokkaamalla ja lautapelejä pelaten – sekä tietenkin keräämällä varoja veteraaneille!

Vastaavanlaiset palvelutempaukset kuuluvat olennaisena osana MAP-kirkon toimintaan, ja tällä kertaa tempaistiin siis veteraanien hyväksi. Viikonlopun aikana keräämiseen osallistui nuorten aikuisten lisäksi myös

VALOKUVA: NINA AIRAKSINEN

Joel Laitinen keräämässä lahjoituksia.

joukko seurakunnan nuoria miehiä. Kerätyt varat lisätään laajemman keräyksen pottiin, ja kokonaisuus tullaan käyttämään lähialueiden veteraanien kotona asumisen tukemiseen. ■

JÄSENET KERTOVAT

Keskustelu naapurin kanssa

Heini Killmer, Helsingin 3. seurakunta

Hyvältä tuntunut kokemus oli se, kun ystäväni, entinen naapurini, tuli meillä käymään, ja keskustellessamme minut johdatettiin näyttämään hänelle joitakin johtajiemme ajatuksia, neuvoja ja eräs kertomus. Monen silloisen koettelemuksen saartama naapurini kirjoitti seuraavana päivänä viestin, jossa hän kertoi ajatelleensa paljon niitä ajatuksia ja haluavansa koettaa elää niiden mukaan. Eniten nautin juuri tällaisista hetkistä, kun tiedän jonkun oikeasti saaneen apua totuudesta, vaikka monet muutkin hetket kyllä voivat olla arvokkaita. ■

Heini Killmer

VERKOSSA

Kirkon opetusaineistoa verkkosivuilla

Kirkon virallisilla suomenkielisillä verkkosivuilla on kohdassa www.mormonit.fi/kirkon-kirjallisuutta/opetusaineistoa mittava määrä suomenkielistä kirkon opetusaineistoa pdf-tiedostoina. Tiedostoja voi katsella ilmaisella Adobe Acrobat Reader -ohjelmalla, ja aineiston tai sen osia voi tulostaa omalla tulostimella kotona.

Materiaaliin sisältyy mm. kirjat ”Katsokaa pienokaisianne”, ”Saarnatkaa minun evankeliumiani”, ”Evankeliumiaiheinen kuvakirja”, ”Kirkon presidenttien opetuksia – Joseph Smith”, seminaari- ja instituuttiaineistoja sekä monia opaskirjoja. ■

EUROPE AREA (FINNISH)